

ת"פ 51068/08 - מדינת ישראל נגד א. מ

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 51068-08-15 מדינת ישראל נ' א. מ
בפני כבוד השופטת מאיה אב-גנין ויינשטיין

בעניין: מדינת ישראל
ב�名ם של עו"ד יצחק חנן
נגד א. מ.
הנאשם בנסיבות עו"ד אריק בוקטמן

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אבהיר שהוכח לפני שהנאשם ביצע את מעשי העבירה שבם הואשם, אך יש לזכותו נוכח סיג אי שפויות הדעתה קבוע בסעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין", "החוק") (רע"פ 13/2675 מדינת ישראל נ' רן רפאל וחנן. 15/02/03). להלן: "הלכת וחנון").

1. כנגד הנאשם הוגש שני כתבי אישום. בכתב האישום בת"פ 51068-08-15 מוחסמים לנאשם שני אישומים (האישור השלישי נמחק). בהתאם לאישום הראשון, בתאריך 14/02/16 בשעה 15:00 או בסמוך לכך, בבית המרפקחת של קופת החולים כללית בבית שימוש (להלן: "קופת החולים"), תקף הנאשם את הרוקחת ד פ שלא כדין. באותו הזמן, הנאשם ניגש לרוקח בשם ר. ש ובקש טיפול רפואי במרשם. מהסביר לו הרוקח שהטיפולים חסרים כרגע, החל הנאשם לצעוק על הרוקח ולקלל. כאשר ניגשה הרוקחת ד פ לעזרה לנאשם, זרק הנאשם לעברה סלסלת קש שפגעה בגבה. באישום הראשון יוכסה לנאשם עבירות תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

בהתאם לאישום השני, בתאריך 14/02/16 בשעה 12:00 לערך בקופת החולים, איים הנאשם על עובדת קופת החולים בשם ר. א. הנאשם הגיע למרפאה ובקש להיכנס לרופאה, כאשר הוסבר לו שלא ניתן, החל לצזוק ולקלל. משניגשה המתלוונת לבדוק האם זוקק הנאשם לעזרה, צעק וקיל אל אותה ובמהśר יرك על פניה ונופף בידו לעברה באיזו. בכך תקף הנאשם ואיים על המתלוונת בפגיעה שלא כדין בגופה, על מנת להפחידה. באותו הזמן התחנהג הנאשם באופן פרוע במרפאה, טרך דלתות, צעק, קיל וחתף מסמכים שהיו במקומם. באישום השני יוכסו לנאשם עבירות של התחנהגות פרועה במקום ציבורי, תקיפה סתם ואוימים, עבירות לפי סעיפים 216(א)(1), 379(א) ו- 192 לחוק העונשין.

2. בהתאם לעובדות כתוב האישום בת"פ 29508-06-15, בתאריך 13/07/09 בשעה 17:49 או בסמוך לכך,

תקף הנאשם את אחות קופת החולים בשם ג'. הנאשם נכנס לחדר האחים, סטר לאחות א ג' ודחף אותה. קודם לכן, לאחר שהוזמן אמבולנס לפונת את הנאשם, תקף הנאשם שלא כדין את נג האمبולנס, בכר שהשתול ופגע בגופו. בהמשך הפריע הנאשם לשוטרים בעת מילוי תפקידם, התפרע, השתול והתנגד למשטר. בכתב האישום ייחסו לנימוק עבירות של תקיפת עובד ציבור ושימוש בכך או באיזומים למנוע מעצר, עבירות לפי סעיפים 382א(א) לחוק העונשין, וסעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969.

3. הצדדים הגיעו להסדר דין ולפיו ראיות המאשימה יוגשו מבל' שעדיה התביעה יחקרו. ב"כ הנאשם הודיע שאין בכוונתו הנימוק להעיד להגנתו, על אף שההשלכות הובחרו לו.

ת.פ 51068-08-15

4. בתמייה לאישום הראשון הגיעו המאשימה דז"ח פעולה מיום 16/02/14, סרטון מצלמות האבטחה, מזכירים, והודעות שנגבו בתאריך 04/05/14 מהרוכחת ד פ', הרוקח ר ש', גנדי דיזידסן ומנהלת המרפאה-הגב' מיכל שני.

5. להוכחת האישום השני צרפה המאשימה דז"ח פעולה שנערך ביום 26/02/14, בעקבות דיוח של הגב' אבוחסרה, מזכירים, והודעות שנמסרו בתאריך 27/02/14 ע"י הגב' אבוחסרה, הרופאה יונה בגין, הגב' אסתר חדד, הגב' אסנת אלפסי ואחות קופת"ח מירה שורק.

ת.פ. 29508-06-15

6. להוכחת עובדות כתב האישום הגיעו המאשימה דז"ח פעולה מיום 13/07/09, מזכירים, סרטון מצלמות האבטחה בקופת החולים והודעות של ארנה קולטש גוטמן, אירינה מורייזוב וונגנו ונחמן קופאת. בನוסף להוגשה הודעתה הנימוק מיום 22/01/14, במסגרת הודה שניתן לאחות "מכה אחות קטנה", כלשונו (ש' 38).

דין:

7. בעניינו של הנאשם הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית, במסגרתהקבע הפסיכיאטר המחויז כי הנאשם כשיר לעמוד לדין, אך שנוכח מצבו הנפשי, לא היה אחראי למעשי במוועדים הרלוונטיים לכתב האישום.

8. מכאן, שלמרות שתוצאת ההליך ידועה מראש וכן מן הדין לזכות את הנאשם לסיג אי שפויות הדעת, הרי שבנסיבות שלפני יש לקבוע האם הנאשם ביצע את העבירות המיחוסות לו בכתב האישום. כגון דא, "... **רשאי הסניגור להסכים להגשת כל חומר הראיות לעיון בית-המשפט, ולהותיר לבית-המשפט את שיקול הדעת לקבוע אם הנאשם ביצע את מעשה העבירה, אם לאו. יש להניח שאף התביעה, אשר הגישה את כתב האישום אשר מיחס לנימוק העבירה בהסתמך על חומר הראיות, לא תחולוק על קביעה של בית-המשפט שהנימוק ביצע את מעשה העבירה. מכאן, שבית-המשפט יוכל, לאחר קבלת מלאה חומר הראיות ועיון בו, לקבוע כי הנאשם ביצע את מעשה העבירה**" (ת"פ (פ"ת)

7857-07-15 מדינת ישראל נ' פלוני. (01/09/15).

9. לאחר שיעינתי בתשתיית הראייתית שהונחה לפני, נחה דעתך שהמאמינה הרימה את הנTEL המונח לפתחה והוכיחה את שהנאשם ביצע את מעשי העבירה המיוחסים לו. העדויות כנגד הנאשם תומכות בעובדות כתוב האישום, ומתיישבות עם הودאות בתקיפת האחות אורנה.

10. מכאן, שאני קובעת כי הנאשם ביצע את מעשי העבירה שייחסו לו בשני כתבי האישום. עם זאת, אני קובעת כי הנאשם אינו נושא באחריות פלילית למעשים שעשה, הוואיל ובשעת המעשה, בשל המחללה, היה חסר יכולת להבין את אשר הוא עושה או את הפסול במעשה או להימנע מעשיית המעשה, כאמור בסעיף 34 לחוק העונשין. "**נאשם אשר נקבע לגביו שהוא חוסה תחת הסיג הקבוע בסעיף 34 – דין זיכוי**" (הלכת וחנון).

אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מחמת **ליך נפשי**.

ניתנה היום, י"ח אדר תשע"ז, 16 מרץ 2017, במעמד הצדדים.